

COCOȘUL LUI PETTSON

Sven Nordqvist

Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie

Pettson avea o căsuță cu grădină, magazie de lemne, atelier de tâmplărie și o poiată cu zece găini. Când se plictisea și nu găsea nimic de făcut, motanul Findus le enerva grozav și apoi se juca de-a prinselea cu ele. Pettson credea că găinile erau cele mai bune prietene ale lui Findus.

Într-o zi, Pettson sosi acasă cu o cutie de carton.
Intră în poiata găinilor și închise porțița după el.

Tu mai bine stai afară, Findus.

Moșul deschise cutia, din care ieși zburătăcind
ceva mare și multicolor.

— Ajutor! O bufniță! țipă Findus.

— Nu vezi că-i cocoș? îi replică Pettson. De acum
încolo o să stea la noi.

Cocoșul ateriză într-un colț al poietii și privi în
jur bănuitor.

— Serios? Dar de ce? La ce e bun? N-avem deja
destule găini? îl întrebă Findus.

— M-am gândit c-ar fi păcat să ajungă în ciorba
lui Gustavsson, așa că l-am luat de acolo, spuse
Pettson. Să vezi ce-or să se bucure găinile.

Găinile alergară să vadă ce se întâmplă.

— Ia uite, avem un cocoș! Ce elegant e! cotcodăciră ele.

Era și timpul, Pettson. E tocmai ce ne trebuia.

Findus le aruncă o privire încruntată.

— Cum adică „vă trebuia“? Nimănui nu-i trebuie un cocoș. Mie nu mi-a trebuit un cocoș în viața mea. Nici măcar o secundă.

— Ție, nu, spuse Pettson. Dar zăpăcitele astea au nevoie de cineva care să mențină ordinea pe-aici.

— Oh, nu! Te înșeli, moșule! spuse Fulguța. Dacă e cineva zăpăcit aici, ăla ești tu, nu noi! Și, oricum, nu despre asta era vorba.

Cocoșul cântă pentru prima oară. Scoase un „cucuriguuuuu” puternic, de toată lauda. Cel puțin, după părerea lui Pettson și a găinilor. „Asta o să-mi spargă timpanele”, își spuse Findus.

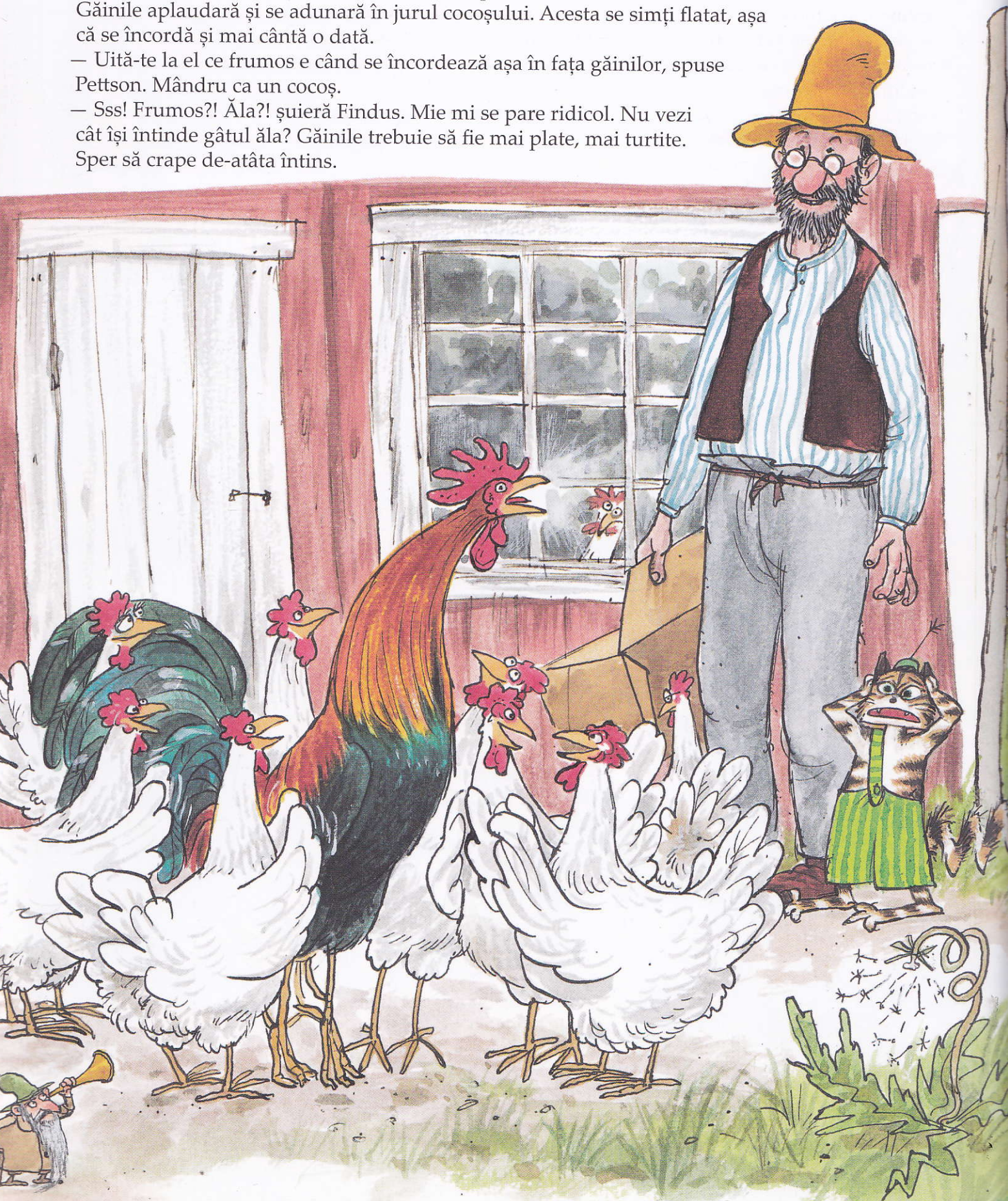
— A cântat frumos, zise Pettson. Eu zic să-l numim Jussi, după tenorul Jussi Björling.

— Nu cred că-i cazul să-i mai dăm și nume, spuse îmbufnat Findus.

Găinile aplaudară și se adunară în jurul cocoșului. Acesta se simți flatat, așa că se încordă și mai cântă o dată.

— Uită-te la el ce frumos e când se încordează așa în fața găinilor, spuse Pettson. Mândru ca un cocoș.

— Sss! Frumos?! Țăla?! șuieră Findus. Mie mi se pare ridicol. Nu vezi cât își întinde gâtul ăla? Găinile trebuie să fie mai plate, mai turtite. Sper să crape de-atâta întins.

Cocoșul cântă din nou.

— Pettson, zi-i să-și țină pliscul! se lamentă Findus. Doar n-o s-o țină într-un zbieret de dimineața până seara?! Chiar îl lăsăm să-și facă de cap?

— O să te obișnuiești tu în curând, spuse Pettson. Mie mi se pare frumos să aud cântatul cocoșului, din când în când. Oricum e așa de liniște la noi...

Îmbufnat și furios, Findus le urmărește pe găinile care se ținneau după cocoș. Acesta ciugulea pământul și le arăta unde era ceva de mâncat. De parcă ele n-ar fi văzut. Și uneori scurma pământul, cu toate că nu era nimic de mâncare acolo. Găinile păreau la fel de încântate.

— Nu vezi cum le prosteste? se răsti Findus la Pettson. E clar că nu-i nimic de mâncare acolo! Mda... Așa-s cocoșii. N-ai cum să te bazezi pe ei.

— De unde știi tu cum sunt cocoșii? Ai mai văzut vreunul până acum?

— Las' că știu eu cum sunt, mormăi motanul.

